

РЕШЕНИЕ

№ 3801

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТАНКА П. ЦОНЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ
като разгледа докладваното от ТАНКА П. ЦОНЕВА Административно
наказателно дело № 20221110208438 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от М. И. А. от гр. София, ***** чрез пълномощника му адв.М. - САК срещу заповед за задържане на лице рег. № 513 зз-236/05.07.2022 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ - СДВР - София, с която на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) "задържане за срок до 24 часа".

На първо място, в жалбата се релевират доводи срещу фактическото задържане на жалбоподателя.

На следващо място се излагат аргументи срещу горепосочената заповед за задържане, тъй като нейната форма и съдържание не съответствали на императивните законови материално–правни и процесуално –правни норми.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят и неговия процесуален представител, редовно призовани, не се явяват.

Ответникът –полицейски орган при 03 РУ - СДВР, редовно призован се явява лично и с пълномощника си –юрк.Алипиева. Последният в дадения ход по същество оспорва основателността на жалбата. Представя писмени бележки, в които се излагат подробни аргументи, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на законовопредоставените му правомощия, при спазване на административно – производствените правила и в съответствие с приложимото материално право.

Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и възражение за прекомерност на евентуално претендираните разноски от страна на жалбоподателя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за задържане на рег. № 513 зз-236/05.07.2022 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ – СДВР, на М. И. А. на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 03 РУ – СДВР.

Като фактическо и правно основание за издаване на заповедта е посочено "престъпление по чл.281 от НК".

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед, като му е било връчено копие от нея.

Към административната преписка са представени копия от докладна записка и доклад за проверени лица и превозни средства на 05.07.2022 г., както и удостоверение от СДВР за длъжността на ответника Калин Христов Ивчев–инспектор при 03 РУ - СДВР, Заповед за задържане на лице рег. № 513 зз-236/05.07.2022 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ - СДВР – София, квитанция за внесена държавна такса и адвокатско пълномощно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта, предмет на съдебен контрол в настоящото производство е издадена от материално и териториално компетентен административен орган - полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ дейност по чл. 6, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР, при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което съдът намира, че оспорения акт не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Заповедта за задържане на лице съдържа реквизитите, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР: името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основаниято за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часа на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 73 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането и правото му на адвокатска защита и осигуряването на възможност от полицейския орган да се свърже със защитник –адвокат. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на обжалвания административен

акт.

На следващо място, в атакуваната заповед е посочено основание по чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР, а именно престъпление по чл.281 от НК.

В заповедта обаче, освен цифровото изписване на чл.281 от НК, липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. От заповедта не става ясно дори кога се твърди, че евентуално М. И. А. е извършил соченото престъпление, нито какви са били конкретните му действия, за да може да се прецени дали изводът на полицейският орган, че тези действия покриват състава на чл.281 от НК, е верен или не. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като неговият извод, че лицето е съпричастно към евентуално извършено престъпление по чл.281 НК, без посочване на конкретните факти, които са послужили за изграждане на този извод, е крайно недостатъчно. В този смисъл са Решение № 15420 от 14.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 7300/2016 г.; Решение № 8215 от 18.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5138/2017 г.; Решение № 14222 от 22.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6044/2016 г. и много други. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможен само тогава, когато той съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на АПК.

Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му адекватно да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същия е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Допустимо е обстоятелствата, мотивирали органа да издаде оспорения акт, включително и фактическите основания, да се съдържат в други документи от административната преписка.

В конкретиката на казуса обжалваната заповед не е и косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка. Най-напред следва да се отбележи, че в заповедта не е цитиран какъвто и да е документ (докладна записка, протокол за претърсване и изземване, доклад за проверени лица и превозни средства или други), който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, постановил задържането, не го е обосновал при извършването му, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и е недопустимо пост фактум да дописва липсващите фактическите основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка. Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че представеното копие от докладна записка е абсолютно нечетливо, а от представеното копие на доклад за проверени лица

и превозни средства се установява, че на 05.07.2022 г. в гр. София, на ул. "Цар Самуил" е бил спрян за проверка лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег.№ Х 81 77 КР с три лица в него, едно от които е бил жалбоподателя А., като лицата и лекия автомобил са били задържани, без да е посочено какво е основаниято за тяхното задържане. Ето защо, не може да се направи извод каква е съпричастността на М. И. А. към посоченото в заповедта деяние по чл.281 НК.

По изложените съображения, обжалваната заповед не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР вр. чл. 30, ал. 2 КРБ, чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК и член 5, § 2 ЕКЧП, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване.

При тази неконкретност от фактическа страна в заповедта, основанията за постановеното с нея задържане не могат да се считат съобщени на жалбоподателя, с връчването ѝ по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР. Това кумулативно го лишава и от процесуалната гаранция по член 5, § 2 ЕКПЧ, и от тази по член 5, § 4 ЕКПЧ - от заповедта за задържане А. не би могъл да придобие представа защо е задържан, без което не би могъл ефективно да оспори законността на това задържане по съдебен ред.

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗМВР принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на чл. 207, ал. 1, вр. чл. 211, ал. 1 от НПК, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. С други думи, данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респ. преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ, която не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на заподозрения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. В случая изобщо не е ясно защо е задържан жалбоподателя, налице ли са някакви данни за неговото участие в извършване на престъпление по чл.281 от НК. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено, т.е. предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а в конкретния случай, от страна на административния орган не са представени никакви доказателства за връзката

на задържаното лице с твърдяното престъпление по чл.281 от НК.

На следващо място, според настоящия съдебен състав се установява и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - чл. 6 от АПК. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на правния спор разноски се дължат в полза на жалбоподателя, който до приключване на устните състезания не поиска присъждането на такива, поради което и съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 513 зз-236/05.07.2022 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ - СДВР – София срещу М. И. А. от гр. София, *****.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание чл. 138 от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____